

correct —, til fuldstændig skriftlig Behandling, saaledes som Landsverretten ifølge § 30 skal kunne gjøre.

Maa det dernæst være mig tilladt at fremsætte et Par Bemærkninger med Hensyn til de af den ærede 1ste Landsthingsmand for 11te Kreds (Nielsen) til § 26 stillede tvende Ændringsforslag. Det høie Thing vil have hørt, at Spørgsmaalet om dem har været gjort til Gjenstand for Behandling i Udvalget. Den ærede Ordfører bemærkede meget rigtig, at den Anskuelse, der væsentlig bevirkede, at Udvalget i sin Heelhed ikke kunde slutte sig til disse Ændringsforslag, var den, at Bestemmelserne i § 26 ligefrem ere optagne fra § 17 i den kjøbenhavnske Lov om Politifagers Behandling af 11te Februar 1863. Disse Bestemmelser har Landsthinget selv i sin Tid, saa at sige, sat ind i den nævnte Lov for Københavns Bedkommende, idet Thinget nærrede den Anskuelse, at der ikke var nogen Fare ved at betro den Dommer, der førte Forsædet i den offentlige Politiret i København, den Magtsfuldkommenhed, at han for det første fuldstændig kunde høre Sagen, at han fremdeles, naar han antog det for rigtig, kunde høre den, saaledes at han gav Tiltalte en Advarsel — hvilket virkelig ogsaa forekommer mig at være saare naturligt —, og at han endelig maatte kunne modtage et Forlig, hvorved den paagældende Tiltalte underkastede sig, ikke den lovbestemte Straf, men en paa sigende Bøde. Udvalgets Stilling til det foreliggende Lovforslag har nu været den, hvor der ikke paa Grund af de forskjellige stedlige Forhold var Anledning til at gjøre nogen Forandring, der overhovedet ikke at foretage nogen saadan, men ligesom Lovforslaget selv havde stillet sig paa det Standpunkt, at følge den kjøbenhavnske Lov for offentlige Politifagers Behandling, saaledes ogsaa at gjøre det. Det høie Thing vil have bemærket, at Udvalgets Forslag til Forandringer i Lovforslaget netop kun slutter sig til saadanne Punkter i samme, hvor de locale eller stedlige Forhold have gjort Forandringer nødvendige, og med Hensyn til hvilke Udvalget har troet — og det glæder mig, at den høitagtede Justitsminister har meent i det Hele i saa Henseende at kunne slutte sig til Udvalgets Opsat-

telse — at kunne foretage heldige Forandringer. Forrigt har Udvalgets Standpunkt derimod været det, at lade Lovforslaget blive saavidt muligt uforandret, det vil sige at lade det foreligge, saavidt muligt, i den samme Skikkelse, som Loven angaaende offentlige Politifagers Behandling i København i sin Tid har faaet. Der eksisterer, som sagt, i den kjøbenhavnske Lov en Paragraph, der aldeles svarer til nærværende Lovforslags § 26, og ved den have vi i sin Tid slet ingen Betænkethed havt. Vi maae naturligviis ogsaa erindre, at, om et saadant Princip, som det i § 26 indeholdte, ikke hidtil har været gjældende i vor Lovgivning, saa staae vi jo her isærd med nu udenfor København, ligesom vi tidligere have gjort for København, at skabe en ganske ny Art af Retshandling, nemlig Offentlighed og Mundtlighed under en Dommers Ledelse. Men der eksisterer nu, det tør jeg paastaae ingensomhelst Retshandling, der kjender offentlig og mundtlig Retshandling af saadanne Sager, uden at den præsterende Dommer eller endog den Advocat, der paa Statens Vegne varetager det Offentliges Sarsy, tillige har en saadan Magtsfulde som den i § 26 omhandlede. I de Lovforslag til en Reform i vor Retshandling, som gjentagne Gange have været til Forhandling i det andet Thing, findes der ligeledes saadanne Bestemmelser. Jeg troer altsaa, at det vil være principrigtigt at bibeholde en Bestemmelse som den, at Dommeren maa kunne høre Sagen, og at dette maa kunne skee i enhver anlagt offentlig Politisag og ikke blot i Bødesager, forekommer mig ligeledes indlysende. Nu har den ærede Ordfører vel bemærket, at det dog forekom ham noget stærkt, at Dommeren skulde kunne høre Sagen med at give en Advarsel, naar der var fastsat en lovbestemt Straf for den paagældende Overtrædelse, idet den lovbestemte Straf dog altid burde bringes til Udvendelse, naar Sag først var reist. Men denne Betragtning maatte jo nødvendigviis lede meget videre end til de af den ærede Landsthingsmand for 11te Kreds stillede Ændringsforslag; thi der maatte jo nemlig da aldrig, hvor der var nogen lovbestemt Straf, kunne blive Spørgsmaal om at lade den Til-